

Κύριε Διευθυντά

Ανέγνωσα εις την έγκριτον και δυναμικην έφημερίδα σας την όλιγολεκτικήν, πλην μεστήν λακωνικής περιεκτικότητας έπιστολήν, του Νομοδιδασκάλου, έμβρυθεστάτου έπιστήμονος, Πανελληνίως άνεγνωρισμένου συγγραφέως, ιστορικού, έρευνητου κ.λ.π. κ. Στέφου Κότσιανου, του έργου του όπολου τυγχάνω ζηλωτής.

Ζητώ συγνώμην από τον κ. Κότσιανο, του όπολου διά της παρούσης διαταράσσω την Στοϊκήν σεμνότητα, αλλά αισθάνομαι έπιτακτικήν την ανάγκην νά συνταχθώ με την διατυπωθείσαν υπό της έφημερίδος σας πικρίαν διά την παράληψιν της προσκλήσεώς του εις την θεμελιώσιν του Νοσοκομείου Πολυγύρου.

Ο κ. Κότσιανος ούδέέν παράκονον εξέφρασεν, αλλά άπήντησε εις τό δεδικαιολογημένον ερώτημά σας με την άπλότητα που του έπιβάλλει ή πνευματική του ευγένεια ήτοι "δέν μου στάλθηκε πρόσκληση". Θά ήτο άφέλεια ν' αναμένη τις την έκφρασιν παραπόνου έκ στόματος σεμνού έργάτου του πνεύματος, όστις προσφέρει συνεχώς και άδιαλείπτως πνευματικήν τροφήν προς τάς παρούσας και μελλούσας γενεάς, εργαζόμενος άθορόβως και δημιουργικώς ως ή έν κυφέλη μέλισσα.

Εις τοιαύτας περιπτώσεις παράκονα έκφράζουν οί έπιδιώκοντες Κοινωνικόν κροταλισμόν και οί άναζητούντες βάθρον ύποστάσεως.

Πικρίαν και μάλιστα δλκαίαν έξεφράσατε Έσεεσ και δι' Υμῶν όλος ο κόσμος της Χαλκιδικής όστις δέρ άνέχεται νά παραγκωνίζονται οί πνευματικοί του ίεροφάνται.

Ο λαός της Χαλκιδικής ^{παρακολουθεϊ} εν του συνέγγυς και με έντονον ένδιαφέρον τό έργον του έπιλέκτου τέκνου της Πολυγύρου. Στεφ. Κοτσιάνου όστις εισδύων εις τό ύπδαφος του χρόνου ανασύρει την ιστορίαν του τόπου μας, προσφέρων - έτσι δα- σημαντοκοτάτην ύπηρεσίαν εις τό "Έθνος, καθ' ότι λαός που άπόλεσαν την ιστορίαν των και άπεμ-

πόλησαν τὰς παραδόσεις των, κατέληξαν εἰς θλιβεράς ἀναμνήσεις
εἰς τὸ κοιμητήρι τῆς Ἱστορίας.

Κύριε Διευθυντά

Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι οἱ ἀρμόδιοι περὶ τῶν προσλήσεων, μᾶλλον λόγῳ
τοῦ αἰφνητοῦ φόρτου, παρέλειπον τὴν ἀποστολὴν προσλήσεως πρὸς
τὸν συμπολίτην των κ. Κότσιανον. Ἀμέλειαν ἢ δόλον δέν δύναμαι
νὰ διανοηθῶ, ὅπως ὅμως εἶναι γνωστόν, ἀδικήματα δέν τελοῦνται
μόνον ἐκ δόλου ἢ ἐξ ἀμελείας ἀλλὰ καὶ ἐκ παραλείψεως. Καλὸν λοιπὸν
καὶ σκόπιμον εἶναι ὅπως εἰς τὸ μέλλον τουλάχιστον παραλείπονται
αἱ παραλείψεις.

Εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενείαν